

РЕШЕНИЕ

№ 3404

гр. София, 01.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **4177** по описа за **2010** година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на З. „Б. В. И. Г.” със седалище и адрес на управление гр. С., пл. „П.” № 5, ЕИК * срещу Решение от 14.04.2010 г. по НАХД № 1765/2010 г. на С районен съд, НК, 99-ти състав. С посоченото решение е потвърдено Наказателно постановление (НП) № ДФР/НП-5/26.01.2010 г. на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност”, с което на основание чл. 23, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) на З. „Б. В. И. Г.” е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 5 000 (пет хиляди) лв. за нарушение на чл. 4, ал. 7 от ЗМИП. В касационната жалба се обосновава, че съдът не е отчетел допуснатите съществени процесуални нарушения при издаване на НП, а именно, че административнонаказващият орган не е обсъдил подаденото срещу АУАН възражение и на следващо място, че в АУАН и НП не са посочени дата и място на извършване на нарушението. Твърди се още, че съдът не е отчетел примата на общностното право над националното и по-специално на чл. 3, парагр. 10 от Директива на Съвета 91/308/ЕИО относно превенцията на използването на

финансовата система за целите на прането на пари. На последно място се посочва, че съдът не е съобразил размера на имуществената санкция с разпоредбата на чл. 27, ал. 2 от ЗАНН. Иска се отмяна на решението на районния съд, като вместо него съдът да постанови друго решение, с което да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора поддържа касационната жалба на изложените в нея основания.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба и моли да бъде оставено в сила първоинстанционното решение.

Представителят на С градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събрания доказателствен материал районният съд е приел за установено, че на 25.04.2008 г. в град С. между „Мега Мол Р” , БУЛСТАТ* (застрахован) и ЗПАД „Б. В. И. Г.” (застраховател) е сключен застрахователен договор във формата на застрахователна полица ЗАСТРАХОВКА „ВСИЧКИ РИСКОВЕ НА ИЗПЪЛНИТЕЛЯ” № *R12182 срещу застрахователна премия 28 323 евро. Посочената сделка е осъществена със задължено лице по чл. 3, ал. 2, т. 2 от ЗМИП и е на стойност над 30 000 лева. Съгласно чл. 4, ал. 7 от ЗМИП, като застраховател ЗПАД „Б. В. И. Г.” е било длъжно преди подписването на застрахователната полица да изиска от контрагента си „Мега Мол Р” да представи декларация за произход на средствата, която да съдържа реквизитите съгласно Приложение № 1 към чл. 10, ал. 2 от ППЗМИП. Като не е изискало декларация за произхода на средствата преди извършване на сделката от 25.04.2008 г. в гр. С., ЗПАД „Б. В. И. Г.” е извършило нарушение на чл. 4, ал. 7 от ЗМИП, което деяние е наказуемо на основание чл. 23, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗМИП с административно наказание имуществена санкция в размер от 2000 до 50 000 лв., която се налага на съответното юридическо лице. Съдът е обсъдил доводите на административнонаказаното лице, изложил е подробни мотиви относно тяхната неоснователност, обосновал е законосъобразност на НП и го потвърдил. Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

В случая съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. От фактическа страна е безспорно установено, че преди подписването

на договора, застрахователна полица ЗАСТРАХОВКА „ВСИЧКИ РИСКОВЕ НА ИЗПЪЛНИТЕЛЯ” № *R12182/25.04.2008 г. касаторът не е изискал от контрагента си „Мега Мол Р” да представи декларация за произход на средствата. Неоснователен е доводът относно допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП. Това, че не е обсъдил в НП възражението на наказаното лице срещу АУАН, не представлява съществено нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН и не е достатъчно основание за отмяна на НП, тъй като в случая административнонаказващият орган се е произнесъл при напълно изяснена фактическа обстановка и обсъждането на възражението не би довело до различен резултат. Относно довода за допуснато нарушение на чл. 42, т. 3 и 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН – липса на задължителни реквизити от съдържанието на АУАН и НП, а именно – непосочване на дата и място на извършване на административното нарушение, съдът намира, че е неоснователен и споделя изложеното от районния съд. В НП е посочена фактическа връзка за време и място като при описанието на нарушението изрично е посочено, че преди сключването на сделката, която е осъществена с подписването на 25.04.2008 г. в град С. между „Мега Мол Р” , БУЛСТАТ * (застрахован) и ЗПАД „Б. В. И. Г.” (застраховател) на застрахователен договор на цена над 30 000 лв., не е изискана процесната декларация по чл. 4, ал. 7, изр. 2 от ЗМИП. Съобразно разпоредбата на чл. 4 ал. 7, изр. 2 от ЗМИП дружеството застраховател, като лице по чл. 3, ал. 2 и 3 е длъжно да изиска декларацията преди извършването на съответната сделка, т. е. преди сключването на процесния договор. Крайната дата, на която е следвало да бъде изискана декларацията, е преди сключването на договора или заедно със сключването му. На датата на сключване на договора - 25.04.2008 г. нарушението е осъществено чрез бездействие на лицето, представляващо дружеството в съответната сделка. На следващо място е спорен въпросът дали касаторът е задължено лице по чл. 3, ал. 2, т. 2 от ЗМИП. Районният съд е дал положителен отговор на този въпрос. Настоящият съдебен състав споделя извода на районния съд, че разпоредбата, на която се позовава дружеството - чл. 3, парагр. 10 от Директива на Съвета 91/308/ЕИО относно превенцията на използването на финансовата система за целите на прането на пари, съдържа възможност за държавите-членки да предвидят облекчен режим за идентификация на лицата по сделките, предвидени в парагр. 3 и 4 от същия член, т. е. държавата членка не е длъжна да транспонира чл. 3, парагр. 10 от директивата. Цитираната разпоредба гласи, че държавите-членки могат да предвидят, че изискванията за идентификация, отнасящи се до сделките, упоменати в параграф 3 и 4, са изпълнени, когато се установи, че плащането на сделката трябва да се осъществи чрез дебитирането на сметка, открита на името на клиента, в кредитна институция, предмет на настоящата директива, съгласно изискванията на параграф 1. Следователно не е налице основание за директно приложение на цитираната директива и доводите на касатора в тази насока са неоснователни.

Неоснователни са също така доводите, че съдът е приложил неправилно

материалния закон, тъй като не е съобразил размера на наложеното наказание с тежестта на извършеното нарушение (чл. 27, ал. 2 от ЗАНН). За нарушение на чл. 4, ал. 7 от ЗМИП в разпоредбата на чл. 23, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗМИП е предвидена имуществена санкция от 2000 до 50 000 лв., като в случая е наложена имуществена санкция е размер на 5 000 лв., която по размер е към минимума. Размерът на наложената имуществена санкция е съобразен с тежестта на извършеното нарушение, законодателят вменява задължение за изискване на декларация за произход на средствата, когато размерът им е над 30 000 лв., а в случая застрахователната премия е 28 323 евро и в значителна степен надвишава установената от законодателя сума.

По изложените съображения не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд С.-град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.04.2010 г. по НАХД № 1765/2010 г. на С районен съд, НК, 99-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.